

jednáváném případě byl odvolací rozsudek žalující straně doručen dne 1. srpna 1925. Ježto šlo o opravné řízení proti rozsudku pro zmeškání, bylo dovolání i za soudních prázdnin podati do 14 dnů (§ 503 c. ř. s.). Když žalobce je podal až 24. srpna 1925, je zřejmě opozdžené a musilo býti odmítnuto (§ 507 c. ř. s.).

Čís. 5566.

S hlediska řu 575, třetí odstavec c. ř. s. není třeba přihlášky k výkonu vyklizovací exekuce, když vymáhající věřitel s účinkem nemůže se přihlásiti následkem povoleného odkladu exekuce.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1925, Rv I 1881/25.)

Na základě soudního svolení k výpovědi byla povolena žalovaným proti žalobkyni exekuce vyklizením na přihlášení. Žaloba, domáhající se výroku, že vymáhaný nárok zanikl, byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ě í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Dovolatelka vytýká nesprávné posouzení právní (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Míjí, že výpověď ke dni 14. srpna 1924, k níž soud svolil, pozbyla účinnosti proto, že žalovaní do 14 dnů od uplynutí vyklizovací lhůty nepřihlásili se k výkonu vyklizovací exekuce, o níž ovšem ještě ve lhůtě zažádali, a že tím nárok jejich na vyklizení zanikl. Dále shledává dovolatelka nesprávným náhled odvolacího soudu, že její žaloba podle řu 35 ex. ř. jest zmeškána proto, že zániku nároku neuplatnila již v dřívějším oposičním sporu proti téže exekuci, míníc, že nemohla nynější námitku uplatniti proto, že z exekučního spisu nebylo zřejmo zmeškání lhůty k přihlášce o výkonu exekuce vyklizovací. Než dovolání není odůvodněno. Zákon žádá v řu 575 c. ř. s. toliko, by pronajímatel do 14 dnů od uplynutí lhůty vyklizovací návrh na exekuci podal. Třeba by nestačilo pouhé podání návrhu na exekuci na přihlášku, když vymáhající věřitel pak se skutečně k výkonu exekuce nehlásí, vyklizení provésti nedá a ponechává nájemce v nejistotě, zda je nájem obnoven, čili nic, netřeba přihlášky k výkonu vyklizovací exekuce, když vymáhající věřitel s účinkem se nemůže přihlásiti následkem povoleného odkladu. Žalovaní se skutečně s účinkem k výkonu exekuce přihlásiti nemohli. Exekuční soud dne 16. srpna 1924 se usnesl, že o výkonu exekuce vyklizovací žalovanými navržené, rozhodne až po právoplatném vyřízení návrhu žalobkyně, na odklad exekuce. Když tento návrh byl právoplatně zamítnut usnesením ze dne 16. října 1924, doručeným 3. listopadu 1924, podali žalovaní znova návrh na pokračování v exekuci dne 20. listopadu 1924. Ani návrh nemohl však žalovaným umožniti výkon exekuce proto, že žalobkyně opět, zatím podavši žalobu oposiční, navrhla odklad exekuce, který jí byl usnesením ze dne 26. listopadu 1924 zase povolen na dobu trvání oposičního sporu. Spor byl skončen rozsudkem soudu druhé stolice, doručeným dne 24. dubna 1925, a tu již dne 23. dubna 1925 ohra-

žovali se žalovaní proti dalšímu odkladu a podali 2. května 1925 návrh, by exekuce byla nyní bez přihlášení provedena. Nelze proto říci, že žalovaní nepodali návrhu na exekuci ve 14denní lhůtě a že žalobkyni ponechali v nejistotě o tom, zda nájem obnoven následkem toho, že se k exekuci nepřihlásili, nýbrž žalobkyně sama oddálila výkon exekuce návrhy na odklad. Této zásadě neodporuje rozhodnutí tohoto Nejvyššího soudu, uveřejněné pod čís. 1663 sb. n. s. Tam jednalo se o případy jiné, v nichž pronajímatel mohl se s účinkem o výkon exekuce vyklizovací přihlásiti, ale přes to toho neučinil, dávaje na jevo, že v nájmu pokračovat zatím hodlá a ponechal nájemce v nejistotě. Tomu tak není v případě sporném.

Čís. 5567.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n.).
Soukromé pensijní ústavy, jež jsou náhradními nositeli zákonného pensijního pojištění podle §u 65 zákona ze 16. prosince 1906, čís. 1/1907 ř. zák. a § 66 novely z 5. února 1920, čís. 89 sb. z. a n. jsou sociálně pojišťovacími ústavami ve smyslu §u 31 čís. 3 zákona o ochraně nájemců.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1925, Rv I 2033/25.)

Soudní výpověď, danou ve sporném řízení pronajímatelem Pensijním ústavem pro úředníky akciové společnosti dříve Š., procesní soud první stolice k námitkám vypovězeného zrušil, odvolací soud ponechal výpověď v platnosti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Ačkoliv žalovaný v dovolání již opustil námitku, že žalující Pensijní ústav pro úředníky akciové společnosti není sociálně pojišťovacím ústavem ve smyslu §u 31 čís. 3 zákona o ochraně nájemníků ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n., přece jest třeba zabývat se v první řadě rozřešením této právní otázky, neboť, není-li žalující strana takovým ústavem, vztahuje se zákon o ochraně nájemníků na její dům, a nemůže obstáti její výpověď, daná bez soudního svolení. Ani zákon sám, ani materialie (tisky čís. 5091 a 5113) nepodávají potřebného vysvětlení. Z důvodových zpráv vládního návrhu a sociálně politického výboru lze jenom poznati, že důvodem vyloučení bytů a místností v domech, jež jsou v držení veřejnoprávních korporací, neb sociálně pojišťovacích ústavů, z ochrany nájemníků bylo očekávání, že se netřeba u nich obávat zneužívání neobmezeného práva k výpovědi a že se jim umožní prováděti rozváznou bytovou politiku. Účelem zákonů o ochraně nájemníků jest zabrániti, by nebylo nedostatku bytů zneužito k takovému zvýšení činže, na něž důchody většiny nájemníků by nestačily, ale zároveň se při jich postupném obnovování projevuje tendence uvolniti výpověď ve všech případech, kde nájemník nezasluhuje nebo nepotřebuje zvláštní